



Arrest

nr. 268 009 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2020.

1.2. Op 17 december 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn, Arabier te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook in Palestina.

U verliet Palestina in 2018 omdat u en uw familie sinds de staatgreep in Gaza in 2007 ernstige problemen hadden gekend met Hamas. Hamas bedreigde u en uw familie omdat uw vader banden had met het oude regime van Yasser Arafat.

U vertrok uit Palestina op 22 november 2018 en u reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland waar u eind 2018- begin 2019 aankwam. U diende er op 7 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in én u verkreeg er een internationale beschermingsstatus op 22 augustus 2019.

Op 6 september 2020 reisde u vanuit Griekenland met het vliegtuig naar België. Na uw aankomst diende u hier op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

U verliet Griekenland omdat u er geen werk had, omdat u er geen geld had, omdat u er op straat zou moeten leven én omdat er in Griekenland dieven, moordenaars en maffia zijn. Daarnaast wou u hier in België herenigd worden met uw broer R. M. K. K. (CGVS 16/16867, O.V. 8.301.085). Hij kwam eerder naar België en hij werd hier op 14/12/2016 als vluchteling erkend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart, de Palestijnse identiteitskaarten van uw ouders en de foto's van uw vader waarmee u wou aantonen dat hij banden had met het voormalige regime onder Yasser Arafat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, nl. de Eurodac Search Result (17/09/2020) en de Eurodac Marked Hit (08/10/2020) die terug te vinden zijn in uw administratief dossier, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U diende er op 7 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in én u verkreeg er een internationale beschermingsstatus op 22 augustus 2019. Deze vaststelling wordt door u betwist.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, u stelde immers dat u in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat u er geen internationale bescherming had gekregen (CGVS, pg. 7), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. [17/09/2020] blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 07/06/2019. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen.

Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 17.12.2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. U verklaarde immers dat u in Griekenland geen geld had, dat u er op straat zou leven en dat u er niet mag werken (CGVS, pg. 8). Er dient met betrekking tot voorgaande problemen echter te worden opgemerkt dat deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo blijkt uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geenszins dat u in Griekenland op straat zou moeten leven of dat u er op straat zou geleefd hebben. Integendeel, u verbleef na uw aankomst in Griekenland eerst gedurende een jaar bij uw tante in Athene en nadien woonde u er samen met enkele Syrische vrienden in een appartement (CGVS, pg. 4 & 5). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u er niet mocht werken of dat u er geen geld had. U verklaarde immers dat u er gedurende de laatste maanden voor uw vertrek als kapper werkte (CGVS, pg. 5). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, kon u hiervoor geen uitleg verschaffen. U kwam immers niet verder dan het louter herhalen van uw problemen in Griekenland, nl. dat u er geen geld had, dat u er op straat leefde en dat u er niet mocht werken. U voegde hieraan toe dat u slechts een korte periode bij uw familie kon verblijven in Griekenland (CGVS, pg. 8). U bleek tevens over een uitgebreid netwerk te beschikken in Athene. Naast uw tante en uw Syrische vrienden, had u immers ook nog Palestijnse vrienden in Athene die uw reis naar België zouden gefinancierd hebben (CGVS, pg. 7). Gelet op voorgaande vaststellingen, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Voorts beperkt u zich louter tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden, u stelde immers tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat er in Griekenland dieven, moordenaars en maffia's waren (CGVS, pg. 8). U haalde echter géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Wanneer u gevraagd werd of u nog iets wenste toe te voegen aan uw asielrelaas, stelde u immers dat u niets meer toe te voegen had (CGVS, pg. 8). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat een loutere verwijzing naar de criminaliteit in Griekenland géénszins om het

vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Wat betreft uw wens om herenigd te worden met uw broer in België, dient te worden opgemerkt dat uw broer zich hiervoor dient te wenden tot de procedure gezinshereniging bij de DVZ.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. De Palestijnse identiteitskaarten van u en uw ouders tonen immers enkel de identiteit en herkomst van u en uw familie uit Palestina aan. Voorts verwijzen de foto's van uw vader louter naar zijn banden met het vorige regime onder Yasser Arafat. Deze elementen worden in deze beslissing echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Palestina kan worden teruggeleid, maar wel naar Griekenland."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna "EVRM"), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955; van artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 en 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming; van de artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; van artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003; en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering. Verzoeker argumenteert dat hij Griekenland verliet omwille van persoonlijke problemen en de moeilijkheden waarmee hij daar geconfronteerd werd: *"willekeurige detentie gedurende 15 dagen door de politie, moeilijkheden bij het vinden van werk, het zeer uitgesproken racisme van politie en bevolking, financiële moeilijkheden... Zonder de hulp van zijn broer en de Verenigde Naties zou klager zonder middelen van bestaan zijn gekomen."* Hij wijst er verder op dat hij constant werd geconfronteerd met racisme, dat de enige baan die hij vond in een Iraaks restaurant was waar hij bijna een maand volledig werd uitgebuit en dat bovendien zijn broer in België woont die een belangrijke steun voor hem is. Hij stelt dat bijgevolg het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker in zijn motivering.

Met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland stelt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de algemene levensomstandigheden in Griekenland voor vluchtelingen en dat verschillende objectieve bronnen bevestigen dat de deze levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland als mensonterend kunnen beschouwd worden. Hij argumenteert hieromtrent als volgt: *"We benadrukken de aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers in Griekenland sinds 2017, na de versterking van de controles op de migratieroutes van Libië en de sluiting door Italië van zijn havens. Vele bronnen (waaronder de AIDA update 2018 verslag) onderstrepen de totale verzadiging van de kampen in de belangrijkste eilanden van migranten aankomsten. Het gebrek aan voedsel en huisvesting, heet onder andere, als gevolg dat vele migranten op straat slapen. Onhygiënische omstandigheden worden ook benadrukt, evenals het gebrek aan medische zorg. Vele migranten zijn ook blootgesteld aan geweld, als gevolg van precarie opvangomstandigheden (zie AIDA*

Griekenland update 2018, P2). In februari 2018, meldde de UNHCHR het hoge risico van seksueel en gender-based geweld tegen vrouwen en kinderen in vluchtelingenkampen in Griekenland (Zie AIDA update 2018, P2).” Hij wijst vervolgens op een persbericht van UNHCR van 12 juni 2018 waarin UNHCR heeft gewezen op de betreurenswaardige voorwaarden voor de opvang van asielzoekers door de Griekse autoriteiten en stelt dat de Griekse autoriteiten nog steeds worstelen om aangepaste opvang te voorzien. Verder argumenteert verzoeker dat de toekomst nauwelijks geruststellender is. Onder verwijzing naar het artikel Refugee.Info, « La Grece envisage d'eliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires », 19/02/2019, betoogt verzoeker dat “Uit een artikel (februari 2019) blijkt namelijk dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiele bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken. Mensen met een verblijfsvergunning, maar die nog steeds in UNHCR-centrum verblijven zullen het terrein moeten verlaten, met als doel “ruimte vrij te maken voor asielzoekers”: In de praktijk zal dit soort bijstand, zowel materieel als financieel, slechts worden verleend voor een periode van zes maanden na het besluit om hun internationale bescherming te verlenen”. Hij stelt dat deze maatregel reeds van kracht is voor personen die voor 31 juli 2017 internationale bescherming hebben verkregen en dat de regering hen tot 31 maart 2019 de tijd heeft gegeven om de centra te verlaten. Hij moest zelf in erbarmelijke omstandigheden leven en had geen toegang tot huisvesting of fatsoenlijk werk en kwam terecht in een zeer verregaande materiële deprivatie.

Wat de recente gebeurtenissen in Griekenland betreft stelt verzoeker dat Griekenland sinds eind februari 2020 – begin maart 2020 te maken kreeg met een zeer grote toestroom van migranten uit Turkije aangezien Turkije heeft besloten de doorgang van migranten naar Europa niet te blokkeren en door deze aantallen overweldigd is. Hij citeert ter staving hiervan een artikel van L'Echo van 2 maart 2020; een artikel van FRANCE 24 van 1 maart 2020 en een artikel van 28 februari 2020 op de website van RTBF. Hij stelt verder dat de levensomstandigheden verslechteren, het racisme zich verspreidt en dat er meer incidenten worden gemeld en citeert in dit verband een artikel van CNBC van 1 maart 2020. Hij stelt dat Griekenland vast van plan is de asielprocedure voor minstens een maand op te schorten, in strijd met internationale en Europese asielbepalingen en dat bovendien de Covid-19 crisis geleid heeft tot tal van misbruiken van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Zo werden in maart 2020 vluchtelingen met geweld opgesloten in een kamp (Liberation, 25 maart 2020) en wees Amnesty International op 27 april 2020 op de levensomstandigheden in migrantenkampen in Griekenland en de vele branden die er plaatsvonden. Hij betoogt verder dat recentelijk een verwoestende brand uitbrak in Moria dat werd beschouwd als het meest onhygiënische kamp van Europa en verwijst naar een artikel op de website van RTBF van 9 september 2020 die dit uitlegt. Hij stelt vervolgens: *“In het licht van deze recente gebeurtenissen, zal de verzoeker bij terugkeer naar Griekenland niet naar behoren worden beschermd en zal zijn levensomstandigheden ernstig verslechteren, waardoor hij in zeer verregaande materiële deprivatie zal komen”* en argumenteert dat deze informatie aantoont dat in Griekenland de rechten van asielzoekers en vluchtelingen zoals voorzien in EU recht niet worden gerespecteerd en niet op bevredigende wijze in de praktijk worden omgezet. De omzetting in de praktijk van deze EU normen wordt door de commissaris-generaal niet onderzocht wat volgens hem een schending uitmaakt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt vervolgens dat hij verdere vervolging vreesde in Griekenland maar ook om weer geslagen te worden, op straat te moeten slapen en geen fatsoenlijk leven te leiden. Verzoeker stelt zich niet langer veilig te voelen in Griekenland omdat hij daar enkele relatief ernstige persoonlijke problemen tegenkwam en wijst er op dat zijn angsten overeenkomen met *“de informatie van de objectieve bronnen supra omtrent de mensenonterende leven omstandigheden van vluchtelingen in Griekenland. Ze moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden.”*

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek over de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije (HvJ, Ibrahim

e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland en Bundesrepublik Deutschland tegen Magamadov (GK), 19 maart 2019).

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87).

Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 50) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat hij in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling ((HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88). In dat geval is de rechter er “dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, *Jawo*, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat “de autoriteiten van een lidstaat” hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38).

Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de

menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken niet de hoge drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest Addis herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘M’ aanduidt voor verzoeker alsook GR1RHO(...) wat volgens de informatie toegevoegd door het CGVS in het administratief dossier (Nota betreffende Eurodac Hit “M” van 8 januari 2020 (update 12 oktober 2018) betekent dat hij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. Hoewel verzoeker dit aanvankelijk betwiste tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat deze vaststellingen in het verzoekschrift niet langer betwist worden. Blijkens de bestreden beslissing diende verzoeker op 7 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten en werd hem een internationale beschermingsstatus verleend op 22 augustus 2019, waarna hij op 6 september 2020 Griekenland verliet en op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

3.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de situatie in Griekenland sinds zijn vertrek dermate verslechterd is dat hij in geval van terugkeer naar deze lidstaat in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal komen.

Hierboven werd reeds aangehaald dat wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, wanneer hij beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, *“ook ertoe gehouden [is] om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89).

In het verzoekschrift wordt onder meer verwezen naar de AIDA Griekenland update van 2017 en 2018 zonder dat deze rapporten worden bijgebracht, noch een internetadres waarop deze rapporten te raadplegen zijn, zodat de Raad deze bronnen niet kan consulteren, bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid. Verder wordt ook geciteerd uit een rapport van Amnesty International van 27 april 2020 en een artikel van 9 september 2020 op de RTBF-website met betrekking tot een aantal branden in een aantal opvangkampen op de Griekse eilanden en een aantal artikelen met betrekking tot de stijging van het aantal migranten en vluchtelingen in Griekenland in maart 2020. Deze bronnen bevatten geen informatie met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland. Een door verzoeker geciteerd bericht van Refugee.Info maakt melding van een maatregel van de Griekse regering die ertoe strekt dat personen

met internationale beschermingsstatus in Griekenland de centra van UNHCR moeten verlaten, en dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken maar dateert van februari 2019 en bevat slechts zeer summier informatie met betrekking tot de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland. Het administratief dossier bevat geen objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

Uit de in het verzoekschrift aangebrachte informatie kan weliswaar blijken dat statushouders, zoals verzoeker, in Griekenland, mogelijk kunnen terechtkomen in een situatie waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen, maar de beschikbare informatie is zeer summier en niet voldoende nauwkeurig noch voldoende recent om de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als persoon die in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen, in geval van terugkeer te kunnen beoordelen. Bij gebrek aan een eigen onderzoeksbevoegdheid, heeft de Raad voor de terechtzitting door middel van een beschikking, op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, aan partijen gevraagd deze actuele informatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland bij te brengen teneinde te beschikken over objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens bij te brengen. De Raad stelt vast dat geen van de partijen hierop heeft gereageerd, noch ter terechtzitting bijkomende informatie bijbrengt.

De Raad kan slechts vaststellen dat hij heden niet over voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens beschikt met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en bijgevolg niet in de mogelijkheid verkeert om mogelijke tekortkomingen en de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet in deze lidstaat ingeval hij ernaar terugkeert, te beoordelen conform de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bijgevolg kan op dit ogenblik in deze zaak niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET